

**EEN ONVERWACHTE
BESTEMMING**

Sandra Kraak

**EEN ONVERWACHTE
BESTEMMING**

Summer Romance

Kabook

Imprint Kabook Publishers

Eerste druk maart 2024

© 2024 Sandra Kraak

© 2024 Kabook

All rights reserved

Alle rechten voorbehouden

Redactie: Tamara Geraeds

Omslagontwerp: Albadoro Publishing

Alle rechten voorbehouden. Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, locaties en incidenten zijn ofwel de producten van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkheid met echte personen, levend of dood, of feitelijke gebeurtenissen is puur toevallig.

Niets uit deze uitgave mag veelelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op onze website voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabook.nl

www.facebook.com/kabookuitgevers

www.twitter.com/kabookuitgevers

HOOFDSTUK I

Met een klein hoofdknikje stap ik in de lift die de directeur voor me tegenhoudt. Hij staart me aan met sterretjes in zijn ogen. Ik weet dat ik er geweldig uitzie in mijn suède enkellaarzen van Jimmy Choo, mijn Versace topje en mijn skinny van Gucci. De zonnebril van Prada die quasinonchalant mijn haar versiert, maakt het plaatje compleet. Ik geniet van mijn binnenpretje. Niemand zou vermoeden dat ik onder deze killeroutfit het grauw geworden Snoopy-ondergoed uit mijn tienerjaren draag.

Op de achtste verdieping schuif ik langs de directeur en onze zeven liftgenoten de afdeling op. Daar komt Christel net de hoek om. Wat ben ik blij dat ik straks voorgoed verlost ben van dit pretentieuze, nepblonde mormel dat sinds ze hier is opgeklommen tot teamleider denkt dat iedereen stiekem jaloers op haar is. Alsof de anderen erom stonden te springen een stel ongemotiveerde twintigers zover te krijgen zich volledig in te zetten, in plaats van net genoeg om niet ontslagen te worden.

Ik klop hard op de deur van Haviksoog. Haar naambordje - *Tanja Klaverblad BEC, hoofd administratie* - valt daarbij naar beneden. Dat geeft niet, ze heeft het toch niet meer nodig. Zonder haar reactie af te wachten stap ik naar binnen. Eindelijk wordt mijn uithoudingsvermogen beloond.

Triomfantelijk laat ik de ochtendkrant op haar bureau vallen.

*MISSTANDEN MANAGEMENT ENERGEOF AAN DE KAAK
GESTELD*

Door Annefleur Bakker

Verward kijkt Haviksoog van de voorpagina naar mij, en weer terug.

'Wat is dit?' snauwt ze.

'Jouw ondergang,' antwoord ik. 'Jij was de inspiratiebron voor dit artikel over het denigreren van de medemens, het verpesten van de werksfeer en het weigeren te zorgen voor goede koffie. Nu mijn undercoverperiode erop zit, wil ik je deze krant natuurlijk graag persoonlijk overhandigen.'

Voor het eerst sinds ik hier in dienst ben is Haviksoog sprakeloos. Met een 'Succes bij het UWV' loop ik beheerst haar kantoor uit. Dit monster zal niemands leven meer zuur maken.

Opgelucht gooi ik mijn toegangspas in de afvalbak en loop het scheefgezakte kantoorgebouw uit. Op naar mijn volgende journalistieke hoogstandje.

Het duurt niet lang voordat mijn beste vriendin Elske reageert met een eigen fantasieverhaal over onze werkomgeving, waarin zij de heldenrol vervult. Ik proest het uit bij het stukje waar Haviksoog het pand uit wordt gejaagd door een meute boze klanten, compleet met harken en fakkels.

Jarek, die goed zicht heeft op de gang, werpt me een veelbetekenende blik toe. Als je het over de duivel hebt... Snel trek ik mijn gezicht in de plooi. Ik klik Outlook weg en zorg dat het blauwgroene scherm van ons administratieprogramma op de voorgrond staat.

Naast mijn bureau blijft Haviksoog stilstaan. Ze kijkt kritisch naar mijn scherm, waar inmiddels niets gekks meer te zien is. Ik ben druk bezig met het invoeren van de nieuwe energiecontracten van kleine kantoorgebouwen. Pfoe, net op tijd. *Dank je, Jarek!* Haviksoog ziet alles. Een paar seconden later en Elske en ik hadden flink in de nesten gezeten.

Wat is dit werk toch saai.

O, mooi, ze loopt weer verder.

Zodra de klok op de computer verspringt van 14.59 naar 15.00, maakt de gedwongen stilte plaats voor een vrolijk kabaal. Dit is onze tijd en die mogen we besteden zoals wij dat willen. Christel vertrekt naar de rokersruimte, wat voor ons het toefje slagroom is op het toch al zo welkome stukje taart. Jarek staat meteen op, doet de deur achter haar dicht en zet de radio aan. *It's my life* van Bon Jovi klinkt door de speakers. Buiten schijnt de zon. Denk ik. Door de donkere schermen voor de ramen weet ik het niet zeker. Ik kijk om me heen in de schimmelige ruimte met hard tl-licht en vraag me af of dit is wat Jon bedoelde toen hij zong dat je iets van je leven moet maken zolang je de kans hebt.

Het was natuurlijk nooit de bedoeling om hier zo lang te blijven plakken. Ik wilde genoeg geld bij elkaar sparen om een wereldreis te maken. En als ik

dan terug was, vol met levenservaring, zou ik een carrière beginnen in de journalistiek. Daar heb ik tenslotte vier jaar voor gestudeerd. Helaas liep het allemaal net iets anders en bestaat die carrière nu alleen in mijn fantasie.

De confronterende songtekst maakt plaats voor de stem van de dj. Hij vertelt wat over de liedjes die we net hebben gehoord en begint dan over de wuivende palmbomen aan de witte stranden van Egypte. 'Zie je jezelf daar al liggen op je handdoekje? Ga dan snel naar de app en misschien is die droomreis wel voor jou!'

Ik schiet omhoog. *Een prijsvraag? Die moet ik winnen!* Er mag eindelijk weleens een droom van me uitkomen.

Terwijl ik die avond thuis een spelletje speel op mijn telefoon, begint deze ineens te rinkelen. Mijn vriend Lars kijkt me geërgerd aan. Hij kan er niet zo goed tegen als er gepraat wordt tijdens het achtuur-journaal. Ik sta op en loop naar de slaapkamer. Ik heb geen idee wie het is, ik herken het nummer niet. 'Goedenavond, met Annefleur.'

Een paar minuten later druk ik ongelovig op het rode hoorntje. Ik wist dat er een kleine kans was, maar ik had er geen seconde op gerekend dat het ook echt zou gebeuren. Ik knipper nog eens met mijn ogen. De kriebels komen vanuit mijn tenen omhoog en bereiken mijn keel. Ik slaak een harde gil en spring op uit mijn bed. Ik dans naar de woonkamer. 'Ay oh whey oh, ay oh whey oh. Walk like an Egyptian!' zing ik luidkeels.

‘Wat heb jij ineens?’ vraagt Lars verbijsterd.

‘Ik heb de prijsvraag van Hitz and Blitz gewonnen. Over een maand ga ik heerlijk op vakantie naar Egypte. Gratis! Ik kan het niet geloven!’

‘Ik ook niet,’ reageert Lars vlak. ‘Ik weet niet waarom je daar zo uitgelaten over doet. Het is daar hartstikke onveilig, dat weet je toch?’

Waar heeft hij toch die bijzondere gave vandaan om overal met een enkele haal de schittering vanaf te poetsen?

‘Weet je wat?’ vervolgt hij vergoelijkend. ‘Als jij nou gewoon tegen het radiostation zegt dat je afziet van de prijs, dan neem ik je een weekendje mee naar een hotel met zwembad in Gent. Je hoeft helemaal niet ver te reizen om heerlijk te ontspannen.’

Het erge is dat hij dit waarschijnlijk echt ziet als een geweldig alternatief. Hij is in zijn hele leven nog nooit verder geweest dan België. Ik ben daarentegen wel weer eens toe aan een echte vakantie. Twee jaar geleden ben ik een weekje weggeweest met Elske, daarna kon ze zich geen extra vakantie meer veroorloven. Nu spelen financiën geen rol. De vakantie is gratis en we krijgen zelfs nog geld mee om daar te besteden. In tegenstelling tot Lars, voor wie een gratis vakantie geen reden is om zijn angsten overboord te gooien, zal Elske deze kans op waarde weten te schatten. Ik weet zeker dat ze net zo buiten zichzelf zal zijn van vreugde als ik.

‘Raad eens!’ val ik met de deur in huis zodra ze opneemt. Dit kan natuurlijk niet tot morgen wachten. ‘Ik ga naar Egypte en jij gaat met me mee!’

‘Hoe bedoel je?’

Ik vertel haar uitvoerig over de prijsvraag en mijn gewonnen vakantie. Helaas valt haar reactie me flink tegen. Natuurlijk is ze blij voor me en wil ze dolgraag met me mee. Maar ze heeft geen vakantiedagen meer over.

‘Onbetaald verlof dan?’ stel ik voor.

Elske zucht. ‘Je weet best dat ze bij Energoff zelfs je eigen begrafenis niet accepteren als geldige reden om meer dan twee dagen afwezig te zijn.’

Ik knars met mijn tanden. Ik vind het belachelijk teleurstellend, maar ze heeft gelijk. Ik zal zonder haar moeten gaan.

De volgende ochtend loop ik naar het kantoor van Haviksoog. Even de formaliteiten regelen.

De reactie van Haviksoog zie ik niet aankomen. ‘Nee.’

‘Wat?’

‘Je vroeg of ik jouw verlofaanvraag wil goedkeuren. Mijn antwoord is nee.’

Ik sta met mijn mond vol tanden. Ik heb meer dan genoeg vrije dagen. Wat is dan het probleem?

‘Je geeft geen akkoord?’ vraag ik voor de zekerheid. Misschien wil ze me laten zweten, gewoon voor de lol. Dat zou net iets voor haar zijn.

‘Heb je me niet gehoord?’ vraagt ze, zichtbaar genietend van mijn steeds roder wordende gezicht. Tergend langzaam beweegt ze haar hoofd van links naar rechts en weer terug. Ze wauwelt nog wat over gewichtige redenen en krappe deadlines. Ik luister niet meer. Laaiend storm ik haar kantoor uit naar het toilet. Ik gooi wat koud water in mijn verhitte gezicht

en laat het daarna over mijn polsen stromen. Dit kan toch niet zomaar? Ik haat dat mens!

Aan: Elske Maassen <e.maassen@energoff.nl>
Van: Annefleur Bakker <a.bakker@energoff.nl>
Onderwerp: eindelijk vrij

Ik sla de toegang tot de kern van de hel achter me dicht en storm naar het toilet. Wat is ze toch een bitch! Ik staar naar mijn gezicht, dat haast onherkenbaar is door de rode vlekken. Het zijn de tekenen van onmacht. Ze schreeuwen tegen me dat ik dit niet over mijn kant mag laten gaan. Dan maakt mijn onmacht plaats voor strijdkracht. Het kan me niet schelen hoe ik eruitzie. Dit hoef ik inderdaad niet te pikken. Dat mens kan de pot op. Dit was de laatste keer dat ik me door haar heb laten kleineren.

Zonder kloppen loop ik haar kantoor weer binnen. Ik kijk haar, zonder ook maar één keer te knippen, recht in de ogen en vraag of ze van gedachten is veranderd.

'Ik verander nooit van gedachten,' laat ze me autoritair weten.

'Dan dien ik hierbij mijn ontslag in,' zeg ik kalm.

Dit keer sla ik niet met de deur. Een gevoel van vrijheid overspoelt me als de golven van een warme, donkerblauwe zee.

Kus,
Anne

Na tien minuten heb ik een reactie van Elske.

Sorry, An. Haviksoog liep achter me langs. Ze deed haar naam weer eer aan. Ik had net een seconde nu.nl openstaan en haar linker-oog verliet onmiddellijk het gezicht van Franco, om op mijn computer te blijven rusten. Ik zweer je, dat mens is behekst! Anyway, leuk verhaaltje weer. Ik mis alleen de glitter & glamour die er normaal altijd zo heerlijk in zit verwerkt. Volgende keer weer een lekker ouderwets verhaal waarin jij de held bent en Haviksoog voor je ogen verschrompelt?

xx

Els

Ik stuur meteen een mail terug.

Tja, de werkelijkheid kan niet altijd tippen aan fictie. Maar het resultaat is er niet minder om. ;-) Nu jij nog!

Aan: Annefleur Bakker <a.bakker@energoff.nl>
Van: Elske Maassen <e.maassen@energoff.nl>
Onderwerp: Wat???

Bedoel je dat je echt ontslag hebt genomen??? Oké, k.a. Nu!!!

Grinnikend sta ik op en loop rustig naar de koffieautomaat, door ons afgekort tot k.a. Ik geniet van

de verbijsterde blik die ik van meters afstand op Elske gezicht zie.

‘Nou, vertel het dan!’ gilt ze zowat over de gang.

‘Rustig aan, je wilt toch niet dat Haviksoog je hoort,’ zeg ik lachend.

‘Ze heet Haviksoog, geen Haviksoor,’ reageert Elske direct.

Ik kan deze kans om Elske te plagen niet voorbij laten gaan. ‘Volgens mij hebben haviken geen uitzonderlijk goede oren. Vleermuizen wel. Wist je dat hun gehoor een veel groter bereik heeft dan dat van mensen?’

‘Annefleur,’ zegt ze streng, ‘je vertelt me nu waar dat mailtje over ging. Heb je echt ontslag genomen? Waarom heb je het me niet verteld?’

‘Het was niet echt een doordacht plan, maar het voelt goed.’ Ik glimlach. Ik geloof zelf nog niet helemaal dat ik dit echt heb gedurfd. ‘Ik heb net mijn ontslagbrief bij P&O ingediend, dus het is officieel. Over een maand ben ik hier weg, mooi op tijd voor mijn vakantie.’

Elske kijkt me bewonderend aan. Dan verandert haar blik in een van bezorgdheid. ‘Wat vindt Lars hier eigenlijk van?’

‘Hij zal het vast een slecht idee vinden. Hij heeft er geen idee van hoe heilig vakantie is voor de meeste mensen. Als hij verplicht zijn verlofdagen moet opnemen, zoekt hij een vakantiebaantje om die dagen mee te vullen. Dit is mijn keuze en daar leert hij maar mee leven.’ Ik kijk haar smekend aan. ‘Kom op, Els. Neem ook lekker ontslag, dan gaan we samen

naar Egypte en zien we daarna wel verder. Misschien kun je dan eindelijk die baan als psychologe zoeken.'

Elske kijkt me spijtig aan. 'Sorry, dat gaat echt niet. Ik heb een hypotheek te betalen. Misschien kunnen we binnenkort een weekendje weg samen?'

'Je lijkt Lars wel,' zucht ik. Ik neem mijn laatste slok chocolademelk en loop terug naar mijn bureau. Nog eenentwintig dagen, zes uur en zevenenveertig minuten werken en dan ben ik hier voorgoed weg. Eindelijk.

HOOFDSTUK 2

‘Hé Annefleur, ik heb goed nieuws!’ zegt Lars zodra ik de voordeur achter me heb gesloten.

Ik probeer mijn natte jas zo op te hangen dat hij het vochtige zwarte leer van die van Christiaan niet raakt. Echt balen dat Lars hem zo lastminute heeft uitgenodigd. Waarom konden ze niet gewoon naar Christiaan, zoals de bedoeling was? Ik keek al uit naar een avondje voor mezelf.

‘Wat dan?’ vraag ik.

Lars heeft een iets ander beeld van goed nieuws dan ik. Toch ben ik nieuwsgierig. Misschien heeft hij besloten een nieuwe vakantiegarderobe voor me aan te schaffen. Dat zou pas leuk nieuws zijn.

Ik lach in mezelf om die gedachte. De kans daarop is ongeveer net zo groot als de kans dat we de Staatsloterij winnen. Waar we niet eens aan meedoen.

‘Je kan toch naar Egypte,’ licht Lars zijn begroeting toe.

Ik loop de keuken in en kijk hem niet-begrijpend aan. Natuurlijk ga ik naar Egypte. Ik laat een gratis vakantie heus niet schieten omdat ik niet samen kan gaan met mijn vriend of beste vriendin.

‘Christiaan wil wel met je mee,’ legt hij uit. ‘Het is een win-win-winsituatie! Jij hebt een reismaatje, Christiaan kan wel een weekje vakantie gebruiken en ik kan je met een iets geruster hart laten gaan, nu ik

weet dat je in goede handen bent. Al zal ik je natuurlijk erg missen,' voegt hij er lief aan toe.

'Prima geregeld, hè Annefleur?' stelt Christiaan vast. 'Lars vertelde dat je niemand kon vinden die met je mee kon op vakantie. Dus offer ik me maar op.' Hij grijnst breed.

Hoe komt Lars erbij dat ik niemand kan vinden? Ik heb alleen Elske gevraagd. Vanavond bel ik mijn nichtjes. Het is een gratis vakantie die ik heb aan te bieden, er is vast wel iemand die daar vrij voor wil regelen. Bovendien zou ik nog eerder een reisgenootje via Marktplaats zoeken dan Christiaan mee te nemen. Hij is een enorme opschepper, die zichzelf te goed vindt voor deze wereld, hard lacht om zijn eigen grapjes en, nog erger, om zijn boeren en scheten. Zeker niet iemand om een week een kamer mee te delen dus.

Lars zet een pan pasta op tafel en schept flinke porties op onze borden. Ik denk na over een gepaste reactie op hun voorstel, terwijl ik mijn spaghetti in steeds kleinere stukjes snijd. In mijn hoofd weeg ik de juiste woorden af. Hoe klink ik vriendelijk maar toch beslist? Ik kom er niet uit.

De mannen zijn intussen druk in gesprek over een of ander werelddoelpunt en lijken mijn aanwezigheid te zijn vergeten. Misschien moet ik het onderwerp even laten rusten. Ik zal het vanavond aan Lars uitleggen. Dan mag hij het aan Christiaan vertellen en hoef ik daar mijn vingers niet aan te branden.

Na het eten excuseert Christiaan zich en loopt de kamer uit.

‘Hoe was het op je werk?’ vraag ik aan Lars. Ik weet dat hij daar graag over vertelt.

‘Prima,’ glundert hij. ‘Ik heb goede zaken gedaan. Mijn bonus is weer binnen deze maand.’

Ik lach hem bemoedigend toe. Zijn bonus is echt een dingetje voor hem. Hoewel hij een prima basissalaris heeft, is hij strontchagrijnig als hij een maand niet voldoende verkopen heeft gerealiseerd voor een mooi extra bedrag. Voor mij is het ook altijd fijn als hij zijn bonus heeft verdiend. Dat scheelt een hoop gemopper hier in huis.

Dan wordt de voordeur opengeduwde. Kennelijk was Christiaan buiten. Dat is gek, ik dacht dat hij op de wc zat.

‘Het is rond, hoor,’ zegt hij glunderend. ‘Het kostte wat moeite, er zijn wat collega’s minder blij met me en ik heb al mijn vakantiedagen op moeten nemen, maar ik heb het voor elkaar gekregen. Ik ga met je mee naar Sharm-el-Sheikh.’ Hij kijkt vriendelijker naar me dan ik hem ooit heb zien doen. ‘Het wordt vast enorm gezellig.’

Ik zak een kilometer door de grond. Nee, nee, NEEE!

Dan richt hij zich tot Lars. ‘Ik zal goed op je meisje letten, je hoeft je nergens zorgen om te maken. Ze is in goede handen.’

Lars kijkt veel vrolijker dan toen ik hem voor het eerst vertelde over mijn reis.

Ik probeer er een glimlach uit te persen, ruim de borden af en trek me terug in de donkere logeerkamer. Dit is de plek waar ik in stilte zit te mokken als het me allemaal te veel wordt. Ik heb verloren. Chris-

tiaan heeft alles al geregeld. Als ik er iets tegenin wilde brengen, had ik dat meteen moeten doen. Nu is het te laat. Lars accepteert het nooit als ik nu alsnog nee zeg.

Vol frustratie duw ik het kussen tegen mijn gezicht en slaak een grom vanuit mijn tenen. Mijn tanden doen pijn van het knarsen. Ik raak elk begrip van tijd kwijt. Vol zelfmedelijden blijf ik mopperen op de situatie waarin ik me heb laten manoeuvreren.

De deur van de logeerkamer gaat open en Lars komt binnen. 'Wat doe jij hier?'

'Wat denk je?' reageer ik geïrriteerd.

Ik hoor hoe Lars' hand zoekt naar het lichtknopje, gevolgd door een geërgerde zucht. Een paar seconden later knipper ik met mijn ogen tegen het plotselinge felle licht.

'Heb ik soms iets verkeerd gedaan?' Lars slaat zijn armen verdedigend over elkaar.

Zijn verontwaardiging maakt me nog bozer. Dankzij hem zit ik straks een week lang met die verschrikkelijke gast opgescheept. Lars heeft me in de val gelokt en in plaats van zijn excuses aan te bieden, weet hij het zo te draaien dat ik onredelijk lijk.

Ik bal mijn vuisten. 'Dat weet je best.'

Lars schudt zijn hoofd. Met gefronste wenkbrauwen staart hij terug. Langzaam ebt mijn boosheid weg. In zijn wereld van feiten en logica is geen plaats voor onuitgesproken emoties. Waarschijnlijk begrijpt hij echt niet wat hij fout heeft gedaan. Hij weet niet eens hoe hij zich uit een verkeersboete moet bluffen, laat staan dat hij mij heeft willen manipuleren.

Ik laat mijn gespannen schouders zakken en zucht toegeeflijk. 'Laat maar. Ik moet gewoon even wennen aan het idee dat ik mijn droomreis plotseling met Christiaan moet delen. Ik ken hem amper.'

'Hoe bedoel je?' Lars trekt zijn wenkbrauwen nog verder op. 'Hij is mijn beste vriend. Hij komt hier vaak genoeg over de vloer.'

En bijna altijd ben ik 'toevallig' bij Elske, in de stad, of kijk ik televisie in de slaapkamer. Zo veel tijd hebben we niet in dezelfde ruimte doorgebracht. Al vanaf de eerste keer dat ik hem zag, met zijn witte huid, zijn pikzwarte haar en zijn priemende felblauwe ogen, geeft die jongen me de kriebels.

Niet dat ik dat ooit tegen Lars heb gezegd natuurlijk. Wat hem betreft vind ik Christiaan een onwijs coole gozer, maar wil ik hun mannen-onderelkaartijd niet vertroebelen met de aanwezigheid van vrouwelijke hormonen. Nu zou ik willen dat ik eerder eerlijk had toegegeven dat ik hem niet mag. Dan had Lars nooit gedacht dat ik het prima zou vinden om met hem op vakantie te gaan.

'Je hebt gelijk,' zeg ik, om de vrede te bewaren. Ik ben veel te moe voor een discussie. En ach, hij is nu tenminste niet meer zo nukkig over mijn reis, wat een stuk fijner is voor onze relatie.

'Natuurlijk heb ik gelijk,' glimlacht Lars. 'Jullie gaan een geweldige tijd tegemoet, dat weet ik zeker!'

'Ik moet je trouwens nog iets vertellen.' Ik kan het beter meteen opbiechten, nu hij in een goede bui is. 'Tanja wilde mijn verlofbrief niet tekenen, dus heb ik ontslag genomen.'

Lars' mond valt open. 'Neem je me in de maling?'

'Wat moest ik anders?' verdedig ik mijn beslissing. 'Ik laat geen gratis vakantie schieten omdat ik geen vrij krijg van het baantje dat ik nooit heb gewild.'

'Dat baantje draagt er wel aan bij dat we voldoende financiële zekerheid hebben,' reageert hij. 'Je kan bij P&O aangeven dat je vakantie onterecht is afgewezen. Die toestemming regelen zij wel voor je. Zij weten ook wel dat ze zich aan de regels moeten houden. Dan zeg je morgen tegen je manager dat je wat overdreven hebt gereageerd en is er niets aan de hand.'

'Ze nemen me niet terug, zelfs al zou ik dat willen. Dat heeft Tanja wel duidelijk gemaakt toen ik mijn ontslagbrief aan haar gaf. Ze had er geen problemen mee om die meteen te tekenen en liet me weten dat ik niet met hangende pootjes terug hoefde te komen. Ik heb haar toegesnuwd dat dat ook zeker niet zal gebeuren.'

Lars' blik verhardt. Ik voel een preek aankomen. Ik weet hoe belangrijk dit onderwerp voor hem is, en nu heb ik zonder overleg een beslissing genomen die ingrijpende gevolgen heeft.

Hij slaakt een diepe zucht. 'We regelen wel iets voor je.' En voor nu laat hij het daarbij.

Gelukkig maar. Wat heeft het voor zin om me nu al zorgen te maken over later? Ik ga gewoon lekker genieten en als ik terugkom zie ik wel weer verder. Waar ik ook terecht kom, erger dan bij Energoff kan het nooit worden.

De laatste maand gaat voor de verandering in sneltreinvaart voorbij. Vanuit het bedrijf wordt er helemaal niets geregeld voor mijn afscheid. Geen borrel, geen gelukwens op intranet, zelfs geen lullig bosje tulpen of flesje slobberwijn als dank voor mijn inzet. Maar dat mag de pret niet drukken. Dat ik geen minuut meer tussen deze muren hoef door te brengen is voor mij feest genoeg.

‘Zullen we vragen of de mannen hierheen komen?’ stelt Elske voor. ‘Dan eten we samen een patatje als afscheid van je flitsende carrière hier en hebben we meteen een lift naar huis.’

Dat is nog eens slim bedacht. Dat scheelt een half uur in een hobbelende bus zitten.

Verrassend genoeg stemt Lars met het voorstel in. Niet veel later zitten we met z’n vieren met ieder een zak patat op een bankje. Dennis heeft zijn arm om Elske geslagen. Hij glimlacht lief naar haar en vertelt hoe fijn hij het vindt om haar weer te zien. ‘Hoe voelt het om definitief afscheid te hebben genomen van Energoff?’ vraagt hij vervolgens aan mij.

‘Heerlijk! Ik had het natuurlijk al veel eerder moeten doen.’

‘Maar dan wel met een nieuw contract op zak,’ reageert Lars.

Ik kies ervoor om dat te negeren. Hij heeft nog steeds moeite met het idee dat ik niet zeker ben van een nieuwe baan bij terugkomst en steekt dat niet onder stoelen of banken. Ik ben er wel een beetje klaar mee.

‘Je gaat Annefleur vast erg missen als ze op vakantie is,’ zegt Dennis tegen Lars. ‘Ik moet er niet aan denken hoor, een hele week zonder Elske.’

‘Natuurlijk ga ik haar missen,’ antwoordt Lars. Hij probeert zijn zak patat net zo tussen zijn benen te klemmen als Dennis, zodat hij zijn arm om me heen kan slaan. Alsof hij dat ineens nodig vindt om zijn punt te bewijzen. Helaas is hij niet zo handig en glijdt de zak scheef zodat er een klodder ketchup op mijn witte legging valt.

‘Gadver!’ roep ik uit.

‘Ik deed het niet expres, hoor,’ reageert Lars geërgerd.

Met wat servetjes weet ik het meeste eraf te halen en nadat ik mijn legging wat omhoog heb geschoven en mijn rokje naar beneden, is er bijna niets meer van te zien. ‘Weet ik toch, het is al goed.’

‘Kom anders volgende week een avondje bij ons eten,’ stelt Dennis voor. ‘Dan hoef je niet elke dag voor jezelf te koken.’

‘Volgens mij kan Lars prima koken, in tegenstelling tot sommige andere mannen,’ grinnikt Elske. ‘Maar je bent natuurlijk van harte welkom,’ voegt ze eraan toe. ‘Lijkt me gezellig.’

‘Goed idee,’ zeg ik enthousiast. Fijn voor Lars dat hij wat gezelschap heeft als zijn vriendin en zijn beste vriend allebei weg zijn.

Dennis veegt zijn handen af aan zijn broek en staat op. ‘Dat is dan geregeld. Zullen wij gaan, Els?’

Elske geeft me nog een knuffel en dan nemen we afscheid van elkaar. Toch gek, dat we na al die tijd nu geen collega’s meer zijn. Het zal wel wennen wor-

den als ik straks een nieuwe baan heb en ik mijn pauzes niet meer met haar kan doorbrengen.

Lars en ik lopen door het winkelcentrum richting de auto. Mijn oog valt op een knalroze koffer. Ik blijf verlekkerd staan voor de ruit van de tassenwinkel. Die moet ik hebben! Met mijn weekendtas red ik het echt niet en ik heb geen zin om weer van iemand een koffer te lenen.

Lars schudt zijn hoofd. 'Heb je het prijskaartje gezien? Dat is hartstikke zonde. Zo vaak heb je geen koffer nodig.'

Nee, inderdaad. En hoe komt dat? Nu ik eindelijk weer eens lekker op vakantie kan, wil ik dat wel in stijl doen. 'Weet je wat het voordeel is van al die vakantiedagen die ik niet mocht opnemen? Ik krijg ze uitbetaald. En van een deel van dat geld koop ik nu die koffer.'

Lars kijkt me verbaasd aan. Deze keer laat ik me niet door hem tegenhouden. Die roze koffer is van mij. De winkelmedewerkster is al bezig met afsluiten. Gelukkig ben ik nog net op tijd. 'Veel plezier ermee,' zegt ze, nadat ik heb afgerekend.

Ik schenk haar een stralende glimlach. 'Dat gaat wel lukken.'

HOOFDSTUK 3

Na een vlucht van vijf uur zet het vliegtuig keurig op tijd de landing in. Om me heen begint het tumult van een meute die gelijktijdig opstaat en zich millimeter voor millimeter een weg naar voren duwt, waar de deuren nog niet eens zijn geopend. Achter me klinkt een overdreven gesteun. Mijn burens staan in het gangpad hun spullen uit het bagagerek te halen en de vrouw die schuin achter mij zat, vindt dat duidelijk niet zo'n goed idee. Ik heb niet vaak gevlogen, maar dit gedeelte staat me nog helder voor de geest. Dit duurt nog wel even.

Rustig verzamel ik al mijn spullen en stop ze in mijn tas, die ik de hele vlucht onder mijn stoel heb bewaard. Mijn boek laat ik er nog even uit. Het verhaal was net erg spannend toen de piloot de landing inzette. Met veel moeite heb ik het opzijgelegd om vanuit het raampje de wereld onder me steeds meer vorm aan te zien nemen. Daar wilde ik uiteraard niets van missen. Nu kan ik mooi het hoofdstuk even uitlezen. Voorlopig kan ik toch nergens heen. Kiest Elodie voor Willem of voor Jack?

'Excuse me, miss.' Ik word zachtjes op mijn schouder getikt. *'Miss?'*

Gedesoriënteerd kijk ik op. Een stewardess met een keurig strak knotje kijkt op me neer. Verder is er niemand. Het valt me meteen op hoe stil het om me